

Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība (IV): Vairāk tēvi un mātes kā parasti

Vecāku misija neaprobežojas
tikai ar to bērnu pieņemšanu,
ko Dievs viņiem dāvā, tā
turpinās visu dzīvi, tās
horizonts ir Debesis.

5.12.2020

Jēkaba un Jāņa māte nāk pie Jēzus.
Viņa ļoti uzticas Viņam. Kungs pēc
žestiem saprot, ka viņa vēlas kaut ko
lūgt, tādēļ jautā tieši: „Ko tu gribi?”.

Viņa arī sniedz tiešu atbildi: „Saki, lai šie abi mani dēli sēd tavā valstība viens tev pie labās rokas, otrs – pie kreisās” (Mt 20,21). Jēzus, iespējams, pasmaidīja par šīs mātes izsmelošo lūgumu. Vēlāk Viņš tai dāvās kaut ko lielāku par to, ko viņa sapņoja saviem dēliem. Kungs tiem piešķir vietu savā sirdī, kā arī universālu un mūžīgu misiju.

***ĢIMENĒ IEMĀCĀMIES LŪGTIES
TĀDIEM VĀRDIEM, KO
TURPINĀSIM LIETOT VISU SAVU
ATLIKUŠO DZĪVI***

Baznīca, kas tobrīd bija tikko piedzimusi, šodien piedzīvo jaunu apustulisko impulsu. Caur pēdējiem Romas pāvestiem, Kungs mūs vada uz „vienmēr atjaunotu evaņģelizāciju” [1], kas ir viena no būtiskākajām iezīmēm, pārejot no otrā uz trešo gadu tūkstoši. Un šajā avantūrā ģimene nav pasīvs subjekts, gluži pretēji, mātes, tēvi,

vecmāmiņas ir galvenie varoņi: viņi atrodas evaņģelizācijas pirmajā rindā. Ģimene patiesībā ir „pirmā vieta, kur mūsu dzīvē parādās Dieva mīlestība pāri tam, ko mēs varam vai nevaram izdarīt” [2]. Ģimenē mēs iemācāmies lūgties tādiem vārdiem, kurus turpināsim lietot visu savu atlikušo dzīvi; ģimenē formu iegūst tas veids, kādā bērni skatīsies uz pasauli, cilvēkiem, lietām” [3]. Tādēļ mājas tiek aicinātas kļūt par vietu, kurā valda atbilstošs klimats, laba zeme, kur Dievs varētu iesēt savu sēklu tādā veidā, ka tas, kurš vārdu uzklausu un to saprot, var nest augļus - simtkārtīgus, sešdesmitkārtīgus vai trīsdesmitkārtīgus (Sal.Mt 13,23).

Svēto vecāki

Svētais Hosemarija bija jauns priesteris, kad Kungs viņam parādīja plašo svētuma panorāmu, ko Opus Dei bija aicināts iesēt pasaulē. Viņš

apcerēja savu misiju kā uzdevumu, ar kuru nevar kavēties, un lūdza savam garīgajam vadītājam, lai atļauj vairāk lūgties un gandarīt. Lai attaisnotu šīs prasības, svētais Hosemarija rakstīja: „Redziet, Dievs man to lūdz, turklāt, ir nepieciešams, lai es būtu svēts un tēvs, svēto skolotājs un vadītājs” [4]. Tie ir vārdi, kurus zināmā mērā var attiecināt uz jebkuru ģimenes māti vai tēvu, jo svētums tikai tad ir autentisks, ja tajā dalās, ja izgaismo savu apkārtni. Tādēļ, ja vēlamies sasniegt patiesu svētumu, katrs no mums ir aicināts kļūt par „svēto un tēvu, svēto skolotāju un vadītāju”.

Svētais Hosemarija jau no sākuma runāja par „aicinājumu uz laulību” [5]. Viņš saprata, ka šāds formulējums varētu pārsteigt, bet bija pārliecināts, ka laulība ir patiesess ceļš uz svētumu, ka laulāto mīlestība ir Dieva gribēta. To uzsverot, viņš mēdza sacīt: „Es svētīju šo mīlestību

ar abām rokām, un, kad man prasa, kādēļ es saku, ka ar abām rokām - es atbildu: tādēļ, ka man nav četrus!" [6].

Vecāku misija neaprobežojas tikai ar to, ka viņi pieņem tos bērnus, ko Dievs viņiem sūta, tā turpinās visu dzīvi, tās horizonts ir Debesis. Kaut vecāku mīlestība uz saviem bērniem dažkārt var šķist trausla un nepilnīga, tēva un mātes saites ar bērniem ir kaut kas dziļi iesakņojies viņos, ka ļauj atdot sevi bez robežām - jebkura māte mainītos vietām ar bērnu, kurš cieš slimnīcā.

Svētajos Rakstos ir daudz piemēru tādām mātēm un tēviem, kuri jūtas privilēģēti un lepni par tiem bērniem, kurus Dievs viņiem ir devis.

Abrahams un Sāra, Mozus māte, Anna, Samuēla māte, septiņu brāļu Makabeju māte, kanaāniete, kas lūdz par savu meitu, Nainas atraitne, Elizabete un Zakarija, un, it īpaši, Jaunava Marija un svētais Jāzeps. Tie

ir aizbildņi, kuriem varam uzticēt mūsu ģimeņu aizsardzību, lai šeit rastos jauna svēto paaudze.

Nav noslēpums, ka mātes un tēva loma ir cieši saistītas ar krustu un sāpēm. Blakus lieliem priekiem un apmierinātībai, bērnu augšanas un nobriešanas process nepaiet bez grūtībām - citas ir lielākas, citas mazākas: negulētas nakts, pusaudžu sacelšanās, grūtības atrast darbu, turpmāka dzīvesbiedra izvēle utt.

nav noslēpums, ka mātes un tēva loma ir cieši saistīta ar krustu un sāpēm

Īpaši grūti ir novērot, kā bērni pieņem nepareizus lēmumus vai attālinās no Baznīcas. Arī ja vecāki ir centušies viņus audzināt ticībā, mēģinājuši parādīt kristīgās ticības pievilcību, iespējams, tiem rodas jautājums: ko mēs darījām slikti? Tas ir normāli to sev jautāt, bet nedrīkstam ļaut, lai tas mūs par

daudz uztrauc. Ir tiesa, ka vecāki ir galvenie atbildīgie par savu bērnu audzināšanu, bet viņi nav vienīgie, kuriem ir ietekme uz bērniem: vide, kurā viņi dzīvo var piedāvāt pievilcīgākus un pārlicinošākus veidus, kā raudzīties uz dzīvi, var panākt, ka ticības dzīve tiek uzskatīta par kaut ko tālu. Bet, pāri visam, bērniem ir viņu brīvība, tajā viņi izvēlas sekot vienam ceļam vai citam.

Dažkārt notiek tā, ka bērniem nepieciešams distancēties, lai no jauna paskatītos uz to, ko viņi bija saņēmuši. Pa to laiku ir nepieciešams būt pacietīgiem, kaut arī viņi kļūdītos, patiesi viņus jāpieņem, jāpārlicinās, ka viņi to saprot; vajadzētu izvairīties būt pārāk uzmācīgiem, jo tas varētu viņus tikai vairāk attālināt. „Daudzreiz vienīgā lieta, ko var darīt ir nogaidīt; lūgties un gaidīt - pacietīgi, maigi, augstsirdīgi un žēlsirdīgi” [7]. Līdzībā

par pazudušo dēlu tēva tēls ir ļoti ekspresīvs (Sal.*Lk* 15,11-32): viņš redzēja daudz tālāk nekā dēls, tādēļ, neskatoties uz to, ka redzēja viņa kļūdas, saprata, ka vajag gaidīt.

Jebkurā gadījumā, nav vienkārši un tas nenotiek automātiski, ka kāda māte vai tēvs pieņem savu bērnu brīvību, kad tie paliek vecāki, jo daži lēmumi, kaut arī paši par sevi ir labi, ir atšķirīgi no tiem, ko pieņemtu vecāki. Ja līdz šim bērniem visu vajadzēja no vecākiem, tagad vecāki kļūst tikai par viņu dzīves novērotājiem. Tomēr, lai arī tas būtu paradoksāli, tagad bērniem vecākus vajag vairāk kā jebkad. Tie paši cilvēki, kas viņiem iemācīja ēst un staigāt, var turpināt viņus pavadīt ceļā uz pieaugšanu brīvībā, kamēr viņi atver savu ceļu dzīvē. Tagad vecāki tiek aicināti būt skolotāji un pavadoni.

Svēto skolotāji

Skolotājs ir kāds, kurš apmāca kādā zinātnē, mākslā vai amatā. Vecāki ir skolotāji, daudzkreiz pat neapzinoties, ka tas tā ir. Kā osmozes procesā [osmoze - izšķīdušu vielu sūkšanās caur puscaurlaidīgu membrānu, tulk. piezīme] viņi nodod bērniem tik daudzas lietas, kas tos pavada visu mūžu. Īpaši, audzinot viņus svarīgākajā no dzīves mākslām: mīlēt un tikt mīlētiem.

Iesākumā vecākiem ir jāpalīdz pārvarēt dažus aizspriedumus, kas mūsdienās var būt acīmredzami, kā piemēram doma, ka brīvība nozīmē „rīkoties saskaņā ar manām kaprīzēm, pretojoties jebkuriem noteikumiem” [8]. Bet patiess izaicinājums vecākiem ir ar pacietību, kā ejot pa slīpu virsmu, pamodināt bērnos patiku pret labo, tā, ka viņiem ne tikai nav grūti rīkoties, kā saka vecāki, bet viņi paši kļūst „spējīgi izbaudīt labo” [9]. Šajā pieaugšanas ceļā gadās, ka bērni

nenovērtē to, ko saņem. Ir taisnība, ka arī vecākiem ir jāiemācās labāk audzināt savus bērnus: neviens nepiedzimst, zinot, kā būt par tēvu vai māti. Bet, par spīti dažādajai audzināšanai, pēc kāda laika bērni labāk novērtē to, ko ir saņēmuši. Tā tas bija arī ar svēto Hosemariju attiecībā uz mātes padomu, ko viņa mēdza atkārtot: „Daudzus gadus vēlāk es sapratu, ka tajos vārdos bija dziļa jēga” [10].

Agrāk vai vēlāk bērni saprot to, cik ļoti viņus ir mīlējuši vecāki, un to, ka tieši viņi ir to dzīves skolotāji. To ļoti precīzi izsaka viens no lielajiem XIX gadsimta autoriem: „Nav nekā cēlāka, spēcīgāka, veselīgāka un derīgāka dzīvē kā labas atmiņas, īpaši tad, ja tās ir bērniības atmiņas, atmiņas par vecāku mājām. (...) Tas, kas viņu nākotnei dod nodrošinājumu, tiek saglabāts. Un pat, ja tā ir tikai viena atmiņa, šī vienīgā atmiņa kādu dienu var būt

mūsu glābiņš” [11]. Vecāki zina, ka viņu misija ir iesēt un pacietīgi gaidīt, kad viņu negulētās naktis dod augļus, kaut arī viņiem nebūtu lemts to ieraudzīt.

Svēto pavadoņi

Pavadonis ir tas, kurš pavada un parāda citiem, pa kuru ceļu jāiet, vai atver pārējiem ceļu. Lai izpildītu šo uzdevumu, ir nepieciešams pazīt vietu un vēlāk pavadīt tos, kuri uz turieni dodas pirmo reizi. Labi skolotāji *apmēbelē* galvu, zina kā sasildīt sirdis: Salome, Cebadeja sieva, pavadīja savus dēlus pa Kristus ceļu, stādīja viņus priekšā tam, kurš varēja dod viņu dzīvei prieku un jēgu, viņa bija arī krusta pakājē. Tur viņa bija tikai ar Jāni. Tomēr ar laiku Jēkabs kļuva par pirmo apustuli, kurš atdeva savu dzīvi par Jēzu. Tāpat viņa atradās kapa vietā, agrā svētdienas rītā, kopā ar Mariju

Magdalēnu. Jānis viņai sekoja mazliet vēlāk.

***KATRAM pavadonim KĀDREIZ IR
JĀUZŅEMAS KĀDI SAREŽĢĪTI,
IZAICINĀJUMA PILNI SOĻI***

Katram pavadonim kādreiz ir jāuzņemas kādi sarežģīti, izaicinājuma pilni soļi. Šajā dzīves ceļā viens no tādiem soļiem ir atbilde uz Dieva aicinājumu. Būt blakus bērniem, kad viņiem ir jāizšķiras par savu aicinājumu, ir vecāku aicinājuma svarīga daļa. Ir saprotams, ka viņiem ir bail šī soļa priekšā. Bet tas nedrīkst paralizēt pavadoni. „Bailes? Manā dvēselē ir iespiedušies Svētā Jāņa vārdi, kurus viņš saka pirmās vēstules ceturtajā nodaļā. Lūk, ko viņš saka: „*Qui autem timet, non est perfectus in caritate*” (1 Jņ 4,18). Tas kurš baidās, neprot mīlēt. No kā jābaidās? Tu proti mīlēt, tāpēc nebaidies. Uz priekšu!” [12].

Jebkurā gadījumā, nekas tā neuztrauc māti vai tēvu kā viņu bērnu laime. Tomēr bieži gadās, ka viņiem pašiem jau ir doma par to, kā šai laimei ir jāizskatās. Dažkārt viņi iedomājas profesionālo nākotni, kas pilnībā neatbilst bērna reālajiem talantiem. Citreiz viņi vēlas, lai bērni būtu labi, bet „bez pārspīlējumiem”. Tādā veidā viņi, iespējams, aizmirst Evaņģēlija radikalitāti, kas dažkārt var samulsināt, bet ir ļoti svarīga. Tādēļ, un īpaši tādēļ, ja viņi ir audzinājuši savus bērnus dziļi kristīgā garā, ir neizbēgami, „ka katrs bērns pārsteidz ar projektiem, kas rodas no šīs brīvības, kas salauž mūsu shēmas, un ir labi, ka tā notiek. Audzināšanas neatņemama sastāvdaļa ir veicināt atbildīgu brīvību” [13].

Vecāki ļoti labi pazīst savus bērnus, parasti labāk kā jebkurš cits. Tā kā viņi vēlas bērniem to labāko, ir loģiski un labi, ja vecāki domā, vai

bērni būs laimīgi ar savām dzīves
izvēlēm, un, ka pārdomā viņu
nākotni „no vien gala līdz otram” [14]
ar vēlmi viņus aizsargāt un viņiem
palīdzēt. Tādēļ tad, kad bērni sāk
saskatīt iespējamo Dieva aicinājumu,
vecākiem ir skaists uzdevums būt
gudriem un vadīt. Kad svētais
Hosemarija runāja par savu
aicinājumu ar tēvu, viņš atbildēja:
„Padomā vēl mazliet” ..., bet tūlīt
piebilda: „es nestāšos ceļā” [15].
Kamēr bērnu garīgajām vēlmēm
vecāki vēlas piedot reālismu un
apdomību, viņiem vienlaicīgi
jāiemācās respektēt bērnu brīvību,
lai ļautu atspīdēt Dieva žēlastībai
viņu sirdīs, lai, vēloties vai arī
nevēloties, neklūtu par šķērsli Dieva
plāniem.

No otras puses, bieži vien bērni
neapzinās to, cik liels satricinājums
viņu aicinājums var būt vecākiem.
Svētais Hosemarija stāstīja, ka
vienīgā reize, kad viņš redzēja tēvu

raudam bija tieši tad, kad viņš izstāstīja, ka vēlas būt priesteris [16]. Ir jābūt ļoti dāsnam, lai būtu blakus bērnam, kad viņš dodas pa citu ceļu, nekā to, kas bija iedomāts. Nav jābrīnās, ka ir grūti atteikties no šiem plāniem. Bet Dievs neprasa mazāk no vecākiem: šīs ciešanas, kas ir ļoti cilvēcīgas, ar Dieva žēlastību, var būt arī ļoti dievišķas.

Šie satricinājumi, turklāt, var būt brīdis, kad saprotam, kā mēdza teikt svētais Hosemarija, ka par deviņdesmit procentiem par aicinājumu mīlēt Dievu no visas sirds bērniem ir jāpateicas vecākiem [17]. Dievs noteikti pazīst to upuri, ko vecākiem varētu nozīmēt ar mīlestību un brīvību pieņemt šo lēmumu. Kurš gan, ja ne Viņš, kurš atdeva savu Dēlu mūsu pestīšanai, varētu to saprast.

Kad vecāki devīgi pieņem savu bērnu aicinājumu, nepaturot tos sev, viņi

izsauc daudzas debesu žēlastības daudziem cilvēkiem. Patiesībā, runa ir par stāstu, kas atkārtojas gadsimtu garumā. Kad Jēzus aicināja Jāni un Jēkabu viņam sekot un pamest visu, viņi ar tēvu laboja tīklus. Cebedejs turpināja darboties ar tīkliem, šķiet, ka mazliet apmulsis, tomēr ļāva viņiem iet. Iespējams, ka bija nepieciešams laiks, lai saprastu, ka pats Dievs ienāca viņu ģimenē. Un, visbeidzot, kāds prieks redzēt, cik laimīgi viņi ir savā jaunajā zvejā, apustulāta „jūrā bez malas”.

Vairāk vajadzīgi kā jebkad

Kad dēls vai meita pieņem svarīgu lēmumu savā dzīvē, viņiem vairāk kā jebkad ir nepieciešami vecāki. Māte vai tēvs daudzreiz ir spējīgi, un pat no liela attāluma, saskatīt skumju atbalsi savos bērnos, tāpat viņi ir spējīgi intuitīvi uztvert īstu prieku. Tāpēc viņi unikālā veidā var bērniem palīdzēt būt laimīgiem un uzticīgiem.

Lai tiktu galā ar šo jauno pienākumu, pirmkārt, vajadzētu atpazīt žēlastību, ko viņi ir saņēmuši. Apzinoties to Dieva klātbūtnē, viņi var atklāt, ka „tas nav upuris, ja Dievs vecākiem prasa bērnus, tāpat nav upuris tiem, kurus Dievs aicina Viņam sekot.

Gluži pretēji, tas ir milzīgs gods, liels un svēts lepnums, liecina par izredzētību, īpašu, speciālu mīlestību” [18]. Viņi ir tie, kas ir padarījuši iespējamu aicinājumu, kas ir dzīvības dāvanas turpinājums.

Tādēļ svētais Hosemarija sacīja: „Es jūs apsveicu, jo Jēzus ir paņēmis šīs jūsu sirdis – pilnībā – tikai sev vienam... tikai sev vienam!” [19].

***AICINĀJUMI RODAS LŪGŠANĀ UN
NO LŪGŠANAS; UN TIKAI
LŪGŠANĀ TIEM VAR PALIKT
UZTICĪGS UN TIE VAR SNIEGT
AUGĻUS***

No otras puses, vecāku lūgšanai Dieva priekšā tad ir liela nozīme. Cik

daudz piemēru šai skaistajai
aizbildnieciskajai lūgšanai atrodam
Bībelē un vēsturē! Svētā Monika,
viņas uzticības pilnā un uzstājīgā
lūgšana par sava dēla Augustīna
atgriešanos, ir, iespējams,
zināmākais piemērs, bet, patiesībā,
šādu stāstu ir nebeidzami daudz. Aiz
katra aicinājuma „vienmēr ir kāda
spēcīga un intensīva lūgšana: kādas
vecmāmiņas, kāda vectēva, kādas
mātes, kāda tēva vai kopienas
lūgšana. (...) Aicinājumi rodas
lūgšanā un no lūgšanas, un tikai
lūgšanā tiem var palikt uzticīgs un tie
var dod augļus” [20]. Kad ceļš tiek
uzsākts, iziet to līdz galam lielā mērā
ir atkarīgs no to lūgšanas, kas
visvairāk mīl šos cilvēkus.

Un klāt lūgšanai - līdzās būšana.
Redzot, ka vecāki iesaistās jaunās
dzīves misijā, lielā mērā palīdz
stiprināt bērnu uzticību. Daudzreiz
vecāki skaļā balsī lūdz, pat tieši to
nepasakot, palīdzīgu roku, lai

aptvertu, cik priecīga ir meita vai priecīgs ir dēls, šajā sevis atdošanas ceļā. Viņam vajag pieskarties šīs dzīves auglīgumam. Dažreiz tie ir paši bērni, kas laipni lūdz *dzīvi*, padoma veidā, palīdzības veidā, lūgšanas veidā.

Cik daudz stāstu par tēviem un mātēm, kuri atklāj savu aicinājumu uz svētumu, pateicoties savu bērnu aicinājumam!

Nevar izskaitīt tos dzīves augļus, ko saņem Jēkabs un Jānis. Bet, gluži pretēji, var apgalvot, ka šiem Baznīcas pīlāriem lielā mērā ir jāpateicas saviem vecākiem par savu aicinājumu. Jēkabs nesa Dieva Mīlestību līdz pasaules malām, bet Jānis to sludināja ar skaistākajiem vārdiem, kas jebkad ir uzrakstīti par šo Mīlestību. Visi, kas esam saņēmuši ticību, pateicoties viņu atdevei, varam izjust lielu pateicību šim Galilejas laulātajam pārim. Vārdi

Cebedejs un Salome tiks izrunāti kopā ar šiem apustuļiem līdz pasaules beigām.

„Nemiet un ēdiet visi no tās, jo tā ir mana miesa, kas par jums tiek atdota” [21]. Mātes un tēvi, kas mīl Dievu un kas ir redzējuši, kā bērns pilnībā atdodas Dievam, īpašā veidā uztver Kunga vārdus svētajā Misē, konsekrācijas laikā. Kaut kādā veidā viņi to izdzīvo savā dzīvē. Viņi ir atdevuši savus bērnus, lai citiem būtu ēdiens, lai citi dzīvotu. Šādā veidā, var teikt, ka viņu bērni pavairo viņu mātes vai tēva būtību. Sakot šo jauno *jā*, viņi pievienojas pestīšanas darbam, kuru Jēzus piepildīja ciešanās un kas tika uzsākts vienkāršā mājvietā, tad, kad Marija teica savu *jā*.

Diego Zalbidea

[¹] Svētais Pāvils VI, Apustuliskais pamudinājums *Evangelii nuntiandi* (8-XII-1975), nr. 82. Sal. arī Svētais Jānis Pāvils II, Apustuliskā vēstule *Novo millennio ineunte* (6-I-2001), nr. 40; Benedikts XVI, Homīlija, atklājot Bīskapu sinodi par jauno evaņģelizāciju 7-X-2012; Francisks, Apustuliskais pamudinājums *Evangelii gaudium* (Evaņģēlija prieks) (24-XI-2013), nr. 27.

[2] F. Ocariz, Vēstule 4-VI-2017.

[3] Sal. *Katoļu Baznīcas katehisms*, nr. 1666.

[⁴] Svētais Hosemarija, *Apuntes íntimos* (Personīgās piezīmes), nr. 1725, citēts no Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei* (Opus Dei dibinātājs), I sējums, Rialp, Madrid 1997, 554. lpp.

[5] Svētais Hosemarija, *Ceļš*, nr. 27.

[6] Svētais Hosemarija, *Dieva draugi*, nr. 184.

[7] Francisks, Vispārējā audience, 4-II-2015.

[8] F. Ocáriz, Pastorālā vēstule, 9-I-2018, nr. 5.

[9] J. Diéguez, *Llegar a la persona en su integridad: el papel de los afectos (I)*, opusdei.org

[10] Svētais Hosemarija, Piezīmes no sarunām ģimenēs lokā, 17-II-1958, citēts no S. Bernal, *Monseñor Josemaría Escrivá de Balaguer. Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei*; Rialp, Madrid 1980, 20. lpp.

[11] F. Dostojevskis, *Brāļi Koromazovi*, epilogs.

[12] Svētais Hosemarija, Piezīmes no tikšanās ar jauniešiem 1972. gada novembrī. Citēts no *Dos meses de*

Catequesis, 1972, I sējums 416. lpp.
(AGP, biblioteca, P04).

[13] Francisks, Apustuliskais pamudinājums *Amoris laetitia* (19-III-2016), nr. 262. Svētais Hosemarija šo realitāti zīmēja ar nelielu humora piejaukumu: „Māte, tiklīdz bērns ir dzimis jau domā, ka apprecinās viņu ar tādu un tādu meiteni, viņi darīs to un to. Tēvs, savukārt, domā par profesiju un biznesu, kurā iesaistīs savu dēlu. Katrs raksta savu stāstu, stāstu, kas ir rozā, jauks. Pēcāk, radībiņa iznāk gudra, laba, jo viņa vecāki ir labi, un viņiem paziņo: šis jūsu stāsts mani neinteresē. Un notiek kolosāls tracis” (Piezīmes no sarunām ģimenes lokā, 4-XI-1972, citēts no *Hogares luminosos y alegres*, 155. lpp. [AGP, biblioteca, P11]).

[14] Svētais Hosemarija bieži lietoja šo ieteicienu attiecībā uz vecāku pašsaprotamajām rūpēm ar savu bērnu labklājību un nākotni. Sal.,

piemēram, J. Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Rialp, Madrid 2000, 99. lpp.

[15] A. Sastre, *Tiempo de caminar*, Rialp, Madrid 1989, 52. lpp.

[16] Sal. A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei (Opus Dei dibinātājs)*, I sējums, Rialp, Madrid 1997, 101. lpp.

[17] Sal. Svētais Hosemarija, *Conversaciones* (Sarunas), nr. 104.

[18] Svētais Hosemarija, *Smēde*, nr. 18.

[19] Svētā Hosemarijas vārdi kādai ģimenei 22-X-1960, en A. Rodríguez Pedrazuela, *Un mar sin orillas*, Rialp, Madrid 1999, 348. lpp.

[20] Francisks, Debesu Karalienes lūgšanas uzruna, 21-IV-2013.

[21] *Romas Misāle*, Euharistiskā lūgšana.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-
liels-un-lai-ta-butu-milestiba-iv-vairak-
tevi-un-mates-ka-parasti/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-milestiba-iv-vairak-tevi-un-mates-ka-parasti/) (5.08.2025)